Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 116. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 20-го ЧЕРВНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 20, 1985 No. 116. VOL. XCII.

Український історик виступив в еспанській Академії Наук

Мадрид, Еспанія. — Вже другий раз в останніх роках відомий український дослідник історії Скитії Олександер Дражньовський мав нагоду виступити в еспанській Королівській академії наук, в середу, 29-го травня ц.р., з докладом „Бероссос — найстарше джерело до історії Еспанії".

Досліджуючи у Ватиканській бібліотеці, в Британському музеї, бібліотеці Ескоріялю біля Мадриду, як теж у Конґресовій бібліотеці у Вашінгтоні, він відкрив дуже рідкісне джерело до історії світу ,а саме „Халдаїка кай бабіліоніка" Беросcоса, халдейського жреця й історика, що написав й переложив на грецьку мову свою історію, в часах Олександра Великого. Вона згоріла в пожежі Олександрійської бібліотеки й страту його книг вважалося за найбільше болючу в ті часі. Але на щастя, залишилися багаті відписи з тексту його книг, які в III столітті зібрав відомий грецький історик-епископ Евсевій.

Найцікавіше, що Бероссос подав найстаршу генеологію багатьох народів, що не були вичислені в „Генеології" Мойсея й між ними найбільше даних до історії Скитії, яку в старовині вважалося за одну з найстарших націй у світі.

В генеологічних і хронологічних таблицях він подав, паралельно до панування вавилонських царів, теж біля 24 імен до історії Кельто-Іберії (Еспанії), про що досі не було згадки в жадній історії Еспанії. І це якраз викликало велике зацікавлення й признання серед академіків згаданого інституту.

Сестра Кляра перебере становище провінціялки

ДженКінтавн, Па. — Недавно Міріям Кляру, президента Менор Джуніор коледжу обрано на пост провінціялки Провінції св. Серця Сестер Василіянок у Факс Чейсі. Це становище сестра Кляра має перебрати 1-го липня ц.р.

Сестра Кляра є президентом Менор Джуніор коледжу від 1976 року. Вона осягнула диплом маґістра в Дюкейн університеті та студіювала ще в університетах Темпл і Сиракюзькому. Сестра Кляра була академічним деканом і займала інші пости в цьому коледжі, що ним завідують Сестри Василіянки.

Сестра Міріям Кляра

Сестра Кляра народилась в Обирні, Н.Й., ходила до Академії св. Василія у Факс Чейсі, а в чин Сестер Василіянок вступила в 1952 році.

Вже створився комітет, який розгляне кандидатури на становище президента Менор коледжу.

Плянують Баль української преси

Філядельфія (М.Х.). — Старанням Фінансової комісії СФУЖО на Америку й Спілки Українських Журналістів Америки відбудеться тут в суботу, 2-го листопада ц.р. Баль української преси в Філядельфії, в авдиторії св. Йосафата, при вулицях Дитман і Дистон.

Під час балю відбудеться, як звичайно, вибір кралі і князівен української преси на 1985 рік. Редакції української преси можуть зголошувати своїх кандидаток до конкурсу.

Зголошення слід надсилати на адресу референтки конкурсу Христини Кульчицької: 2216 Lanola Rd., Cinnaminson, N. J. 08077, tel.: (609) 829-4801.

КОНЦЕРТ УМІ

Ню Йорк. — Річний концерт учнів Українського Музичного Інституту Америки відбудеться тут в неділю, 23-го червня ц.р., о годині 2-ій по полудні. Концерт буде в залі Визвольного Фронту, при 136 Друга авеню. Участь беруть учні кляс фортепіяну учителів: Томи Гринькова, Лариси Крупи, Галини Мирошниченко-Кузьми, Барбари Целкупи і Карла Себока, та кляси скрипки Рафаїла Венке.

Оттавська конференція закінчилася без кінцевого комунікату

Оттава, Канада. — В понеділок, 17-го червня ц.р. тут формально закінчились наради Гельсінкської конференції для справ безпеки і співробітництва в Европі з участю представників 35-ох держав, сиґнаторів Гельсінкських угод, підписаних ними в 1975 році.

Конференція, яка розглядала багато справ і проблем в тому числі також проблему порушення прав людини в багатьох країнах світу, а найбільше в Совєтському Союзі і сателітних країнах, закінчилася, однак, без узгіднення і прийняття кінцевого комунікату, який мав бути заключенням нарад, що почалися в столиці Канади ще 7-го травня. Бельгійський делеґат Рожер Денорм, не зважаючи на загальний песимістичний настрій, заявив, що все ж таки конференцію треба вважати успішною хочби тому, що на цьому форумі представники багатьох держав світу мали нагоду обмінятися думками про важливі справи, хоч і не конче погоджувалися одні з одними.

Однак більшість делеґатів радше були розчаровані закінченням конференції, яка не зуміла зробити навіть підсумків нарад, не зважаючи на понад 50 різних пропозицій і суґестій. Найбільш логічно, однак, пояснив цю справу делеґат Великобританії Антоні Віллімс, який заявив, що до абсолютної згоди щодо кінцевого комунікату не можна було дійти через впертість СССР і його сателітів, які у принципі відкидали усі поради західніх делеґацій, особливо держав приналежних до Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО). Дійшло навіть до того, що голова совєтської делеґації Всеволод Н. Софінський обвинуватив західніх учасників, що вони не хочуть співпрацювати з комуністичними державами і не розуміють, або не хочуть розуміти, системи керівництва державою, яку прийняли східньоевропейські країни. Він радше пропонував застановлятися над справами безробіття, бездомности, расизму, голоду тощо, а менше присвячувати часу політичним справам дисидентизму і порушування прав людини, яке у понятті комуністичних державч, не є жадним порушенням.

Деякі країни Заходу, в тому числі голова американської делеґації Ричард Шифтер, погоджувались навіть на загальникове ствердження у заключенні, що, мовляв, „не всі країни додержуються постанов Гельсінкських угод в ділянці прав людини", але й цієї формули комуністичні делеґації не хотіли прийняти, відкидаючи навіть пропозицію групи невтральних держав.

Політичні спостерігачі і аналітики на Заході вважають, однак, що конференція, повторення якої мало б відбутися в листопаді 1986 року у Відні, була потрібна і під певними аспектами вона осягнула свою ціль.

М. Ґорбачов відзначив 100 днів своєї влади

Москва. — Совєтський лідер, генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов, який був обраний на цей пост після смерти Константина Черненка, в особливий спосіб відзначив 100 день своєї влади. Він вирішив „наблизитись" до народу, чого не робили його попередники на цьому пості вже згадуваний К. Черненко, Юрій Андропов і Леонід Брежнєв, не згадуючи вже про Йосифа Сталіна, який вславився своєї жорстокістю і масовими мордами. Виїмок, здається, становив Нікіта Хрущов і може тому москвини довго не могли терпіти його поведінки, а особливо засуду попередньої кровожадної політики під час сталінської ери.

М. Ґорбачов, при допомозі совєтських і деяких закордонних засобів масової інформації, підсилює міф про його клопотання за поліпшення життєвого рівня народних мас. Пересічні громадяни почали знову говорити про свого лідера, як про „спасителя", людину від якої залежить майбутнє поліпшення матеріяльного добробуту, особу, яка значно піднесла престиж СССР в очах всього світу.

У Москві, Рой А. Медвєдєв, історик з дисидентською закраскою каже, що М. Ґорбачова щиро вітають люди в кожній місцевості, де він появляється і позитивно оцінюють його ініціятиву в кожній ділянці життя. Дещо цинічно Р. Медвєдєв додав, що навіть в інтелектуальних колах почали поважніше придивлятися до нового стилю у політиці і економіці, що його пробує застосувати Політбюро. В СССР навіть поширився тепер новий жарт про М. Ґорбачова і Політбюро. Громадянин запитує: хто у Політбюро підтримує Ґорбачова? Відповідь: ніхто, але він може рухатися там власними силами.

Очевидно, це жарт, бо в дійсності він рухається сам, але його політична оборонна й економічна політика сперта на підтримку Політбюра і Центрального Комітету КПСС, які він намагається вичистити від небажаного елементу і заступити опорожнені місця своїми людьми. На протязі 100 днів своєї влади він зумів пропхати до Політбюра аж трьох своїх звеличників, — кажуть західні політичні спостерігачі, які слідкують за його потягненнями.

Його дружина Раїса, дочка Ірина і внучка Оксана дуже часто появляються на парадах, партійних зборах, офіційних прийняттях, одним словом наслідують родини західніх голів держав і тим самим допомагають у підбудові доброго імені М. Ґорбачова. Під час своєї поїздки до Ленінграду совєтський лідер, змішавшись з прохожими на одній з вулиць, розмовляв з припадковими громадянами. Одна жінка заявила М. Ґорбачову: „Будьте близько до народу і продовжуйте розпочату працю, а ми ніколи не заведемо вас у підтримці". М. Ґорбачов, підсміх-

(Закінчення на стор. 4)

В СОВЄТСЬКІЙ ГАЗЕТІ ПОЯВИЛАСЯ АНТИСЕМІТСЬКА СТАТТЯ

Ню Йорк. — Газета „Ню Йорк Сити Трибюн" надрукувала в понеділок, 17-го червня, статтю свого політичного оглядача, професора Нюйоркського університету Альберта Вікса, який зробив детальну аналізу статті, опублікованої 6-го червня в газеті міністерства оборони СССР „Красная Звезда" під назвою „Сіоністські доктрини розбою".

У статті, підписаній А. Бєляєвим, ізраїльтян називається „расистами", а Ізраїль — „мілітаристичним ґетто", що провадить „експансійоністичну політику", яка „являє собою явну загрозу нападу на Турцію".

Бєляєв пише, що арабсько-ізраїльські незгоди „з самого початку були запрограмовані міжнародним сіонізмом разом із ЗСА, які ведуть гегемоністичну близькосхідню політику". „Ізраїль є єдиною країною світу, яка не оголосила публічно документу, що визначає його справжні кордони". Ізраїльтяни підходять до близькосхідньої проблеми з точки зору расизму і шовінізму, покликуючись на „виключні релігійні та історичні права жидівського народу".

Переважна більшість країн світу, пише далі Бєляєв, підтримала совєтську пропозицію, внесену в липні 1984 року про скликання Близькосхідньої конференції, „лише Ізраїль і З'єднані Стейти Америки виступили проти цієї ідеї". „Захід увесь час подостатком давав Ізраїлеві зброю, щоб він міг 'захищати себе', а не захоплювати арабські території, щоб він міг 'визволяти' арабські землі, а не анексувати і приєднувати їх до ізраїльської держави. Ізраїльський прем'єр-міністер Шімон Перез недавно заявив: 'Араби повинні реально дивитися на речі'".

Терор перетворився в офіціяльну політику Тель Авіву, твердить автор статті, але називається цей терор „боротьбою проти міжнародного тероризму". „Правлячі сіоністські кола Тель Авіву ведуть на Близькому Сході агресивну експансійоністичну політику. Вони приносять в жертву інтереси Ізраїля як держави, перетворюючи його в „мілітаристичне ґетто".

В кінці статті Бєляєв попереджує: „Майбутнє Ізраїля в його власних руках".

Деякі західні обсерватори вважають нагадування про майбутнє Ізраїля і заклики до ізраїльської держави досить погрозливими. Вони вказують, що якби Москва дійсно серйозно підходила до ідеї скликання конференції щодо Близького Сходу, її пропаґандисти не розгорнули б на сторінках преси антисемітську кампанію.

В СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ІЗРАЇЛЯ Хаїм Герцоґ, який народжений в Ірляндії, прибув до тієї країни з офіційною візитою, не зважаючи на деякі дипломатичні непорозуміння у зв'язку із зударом ізраїльської військової одиниці й ірляндської частини прикріпленої до мирового корпусу ОН в південному Ливані. Х. Герцоґ має в пляні зустрінутись в Ірляндії з офіційними урядовими особами і лідерами політичних партій. Окрема зустріч відбудеться між Герцогом і президентом Ірляндії Патриком Гіллером і прем'єром Гарретом Фіц-Джералдом.

САНДІНІСТИ В НІКАРАҐУА, користуючись давньою практикою своїх „покровителів" з Москви, почали відбирати землю від противників їхнього режиму і конфіскувати інше майно. Речники уряду і сандіністської партії заявили, що відібрана земля від так званих „куркулів" в Нікараґуа буде передана бідному населенню тієї країни. Покривджений, критик політики сандіністів Енріко Болянос Ґеєр, заявив закордонним кореспондентам, що сандіністи мстяться над ним за відважні виступи проти їхньої просовєтської політики і тоталітарних практик.

У ЕЛЬ САЛЬВАДОРІ урядова армія розпочала велику офензиву проти марксистських партизанів у північній провінції Моразан. У зв'язку з тим, що головне командування вирішило прочистити від партизанів згаданий терен, уряд дав зарядження, щоб цивільне населення пересилити тимчасово до сусідніх провінцій. Очевидно, комуністична пропаґанда закидає сальвадорському урядові порушення громадянських прав, бо партизани, без опертя на цивільне населення, не мають жадних виглядів вдержатись у провінції. В офензиві беруть участь понад 10.000 вояків.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ Госні Мубарак відвідав лідерів суданської хунти, перший раз від часу перевороту і усунення з посту президента Ґаафара ель-Німейрі, з яким Мубарак приятелював. Під час перевороту Нумейрі якраз перебував в Каїро, де він і залишився жити на вигнанні. Єгипет і Судан тісно пов'язані різними договорами і Мубарак намагається тепер вияснити, якою буде політична лінія теперішніх лідерів Судану, бо від цього залежатиме дальша співпраця згаданих країн.

ДЕЯКІ ДЕРЖАВИ виступили з гострою критикою грецького уряду, який в останньому часі дуже занедбав перевірку на летовищах, у висліді чого ливанські терористи-шіїти змогли перенести на американський пасажирський літак TWA достатню кількість зброї, зокрема пістолів і гранат, потрібних їм для захоплення літака і пасажирів. Політичні спостерігачі звертають увагу, що взагалі в теперішній Греції ліві терористи почуваються, як в себе в хаті.

ДО ВАРШАВИ із спеціяльною місією з Москви прибув член Політбюра Міхаїл Соломянцев. Його завданням, згідно з опінією західіх дипломатів у Варшаві, є перевірити цілу ситуацію в Польській Народній Республіці, яка там витворилась після заборони діяльности вільної робітничої профспілки „Солідарність" і численних політичних процесів проти польських активістів і противників теперішнього режиму прем'єр-міністра Войцєха Ярузельського. Соломянцев є головою комісії внутрішньої партійної контролі в СССР.

КИТАЙСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство Гсінгуа повідомило, на підставі урядової інформації, що в кінці цього року в Пекіні буде відновлена і всередині відреставрована найстарша католицька церква, закрита, як небезпечний об'єкт, 20 років тому. Реставраційні праці розпічнуться у місяці вересні і коштуватимуть біля 350.000 долярів. Церква була збудована ще в 1887 році. Досі у Пекіні функціонують дві католицькі церкви і їх відвідує біля 30,000 вірних кожного року. Біля трьох міьйонів китайців належать до так званої урядової патріотичної католицької Церкви, яка знаходиться під стислою контролею уряду і компартії. Ця „самостійна" Церква назначує своїх епископів, очевидно, без порозуміння і благословення Ватикану.

ПРЕЗИДЕНТ РЕҐЕН ВІДКИДАЄ МОЖЛИВІСТЬ ПЕРЕГОВОРІВ З ТЕРОРИСТАМИ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, виступаючи у вівторок, 18-го червня ц.р., на черговій пресовій конференції заявив у короткому вступному слові, що його Адміністрація категорично відкидає можливість всяких переговорів з терористами, в цьому випадку із захоплювачами пасажирського літака американської повітряної лінії TWA, не піде на жадні концесії в цій справі і шукатиме інших можливостей для звільнення американських громадян, які у числі понад 40 осіб все ще перебувають у невідомих місцях у Ливані. Він закликав ливанських шіїтів, які призналися до захоплення літака, негайно звільнити закладників, які в цьому випадку є тільки припадковими жертвами і немають жадного відношення до політики З'єднаних Стейтів Америки на Близькому Сході чи підтримки тієї чи іншої держави в цьому районі світу.

Президент Реґен відповідає на запити.

Натякаючи на Ізраїль, який держить в полоні велику кількість шіїтів захоплених у боях під час відступу ізраїльських військових частин з південного Ливану, Президент ЗСА відмітив, що він не буде робити жадного тиску на уряди „інших держав" і наказувати їм, що вони мають робити зі своїми полоненими чи закладниками. „Наше завдання є обороняти американських громадян і добитися їхнього звільнення".

Відповідаючи на питання численних кореспондентів, які в більшості зводились до справи перехоплення літака терористами-шіїтами на летовищі в Греції, президент Р. Реґен дораджував американським повітряним лініям покищо оминати летовище в Атенах, яке, як виглядає, немає достатніх протизаходів і відповідної контролі, американським громадянам порадив зменшити свої подорожі до країн на Близькому Сході і взагалі відмовлятись від відвідин тих країн, які не засудять цього терористичного акту. Очевидно, головною ціллю Уряду ЗСА є добитися звільнення закладників, але він, Президент, на жаль, не може сказати кореспондентам про всі заходи, які поробив Державний департамент в цій справі.

Переходячи до теми відплати за захоплений літак, яку також порушували у своїх питаннях кореспонденти, Р. Реґен, не зважаючи на засекреченість цієї справи заявив, що в цьому випадку Америка немає проти себе державного тероризму, як було, наприклад, у випадку з Іраном, а з окремими терористичними групами розсіяними по цілому Близькому Сході, отже могли б загинути невинні люди, в тому числі також ще не звільнені американські пасажири із захопленого літака.

„Ми рішуче виступатимемо проти міжнародного тероризму всякими можливими засобами, але ми не будемо виставляти на небезпеку втрати життя американських громадян", — заявив Президент, хоч деякі кореспонденти, висловлюючи нібито опінію певної верстви населення, порівнювали ЗСА до виликої собаки, яка голосно гавкає, але не кусає. Отже виразно натякали, що Уряд повинен був вжити гостріших заходів. На багато питань Президент не бажав відповідати, будучи свідомим, що справа звільнення закладників ще не закінчена.

Крім згаданої справи Р. Реґен порушив ще питання можливої зустіріч з совєтським лідером Міхаїлом Горбачовим, обороняв свою податкову реформу, настоював на дальшому дозброєнні Америки, поки ще не підписані інші договори, позитивно висловився про ініціятиву переговорів короля Йорданії Гуссейна тощо. Домінувала однак справа захоплення літака і тому політичні спостерігачі висловили думку, що Адміністрація буде змушена зробити якесь потягнення, щоб реґабілітувати ЗСА в очах світу і своїх громадян.

Р. Ґанді задоволений візитою до ЗСА

Ню Делі, Індія. — Виступаючи у вівторок, 18-го червня, в столиці Індії, прем'єр-міністер цієї країни Раджів Ґанді сказав, що він задоволений своєю візитою до ЗСА. „Президент Роналд Реґен запевнив мене, що його Адміністрація зробить все можливе, щоб запобігти спраобам Пакістану випродукувати нуклеарну бомбу", — сказав Р. Ґанді.

Індійський лідер перебував у ЗСА на протязі п'ятьох днів. Політичні діячі всього світу слідили за цією візитою, бо від її результатів залежали взаємовідносини, які складуться між цими двома країнами.

На початку візити Ґанді різко критикував Адміністрацію президента Реґена за те, що вона продовжує давити Пакістанові економічну і військову допомогу. Пакістан і Індія на протязі багатьох років перебувають в стані „холодної війни", тому Індія побоюється, що якщо Пакістан створить атомну бомбу, він або нападе на Індію або почне політичний шантаж.

Судячи з тону і змісту виступу Р. Ґанді, його зустрічі з президентом Реґеном та іншими офіційними особами з Білого Дому були корисними. „Наші розходження з Америкою злагідніли, а наші погляди на багато питань зблизилися", — сказав Ґанді.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА опублікував рапорт, в якому говориться, що З'єднані Стейти обдумують можливість прийняття санкцій проти польського уряду у відповідь на посилення репресій, включаючи недавній судовий процес над трьома лідерами „Солідарности".

У МАВНТ АРЛІНҐТОНІ, Ню Джерзі, у п'ятницю, 14-го червня відбувся похорон Карен Енн Квінлан. Вона вмерла після десяти років коматозного стану. Її ім'я стало відомим мільйонам американців після того, як в квітні 1975 року вона впала в коматозний стан у наслідок отруєння, викликаного алькоголем у поєднанні з транквілізаторними таблетками.

ПАТРІЯРХ МИРОСЛАВ ВІДВІДАВ ЦЕРКВУ СВ. ЮРА

Ню Йорк (Роман С. Голіят). — Патріярх і Кардинал Мирослав Іван Любачівський відвідав парафію церкви св. Юра в неділю, 16-го червня ц.р., в асисті стемфордського Владики Василя Лостена. Біля входу до церкви привітав їх Патріярх хлібом й сіллю представник парафіян, радник Богдан Ластовецький.

О год. 10-ій вранці Кардинал Любачівський з Владикою Лостеном і в асисті духовенства відслужили Святу Літургію, а другу, о год. 12-ій дня. Отець Патрикій Пащак, ЧСВВ, ігумен і парох церкви св. Юра, у своїй змістовній проповіді дав короткий огляд пройденого шляху УКЦеркви, почавши від Берестейської Унії в 1596 році до нинішніх днів. Проповідник згадав про великих мужів УКЦеркви які поклали тверді основи для її росту. Два останні великі митрополити, відвідуючи українські поселення у вільному світі, були також у церкві св. Юра в Ню Йорку, а саме Митрополит Андрей Шептицький і Патріярх Йосиф Сліпий.

Відтак о. Пащак попросив до слова Патріярха Любачівського, який у своїй проповіді кількакратно підчеркував, що його підвищення до гідности кардинала, це „заслуга наших братів в Україні". Проповідник вирахував ряд священиків, яких большевики засудили за це, що вони є вірні своїй Церкві.

О год. 2-ій по полудні в авдиторії школи св. Юра відбулася зустріч з Кардиналом. Представники місцевих організацій прийшли поклонитись і привітати особисто Главу УКЦеркви. Представники організацій, як і багато парафіян, зложили свої дари любови Патріярхові для потреб УКЦеркви в діяспорі.

Патріярх М. Любачівський (посередині) під час відправи в асисті Владики В. Лостена (зліва) і о. П. Пащака, ЧСВВ.

(фото: Р.С.Голіят)

При спільному обіді миряни обговорювали біжучі справи, зв'язані з Церквою в Україні й поза її межами, у вільному світі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Досліди космосу

Від часу як у 1957 році Совєтський Союз задивував ввесь світ, випустивши в космічний простір свого „Спутніка" — вже цілі сторінки довідників покриті назвами щораз нових космічних кораблів і списками американських астронавтів та совєтських, — як вони їх називають, — космонавтів. Большевики наздігнали і перегнали Америку у продукції різних родів зброї, при чому той свій осяг завдячують у великій мірі не так своєму винахідливому хистові і своєму промисловому потенціялові, як успіхові своїх шпигунів, які викрадали й далі викрадають прерізні тайни американських винаходів, але ЗСА перегнали СССР у дослідах космосу. Досліди космічного простору продовжуються без уваги на всі політичні кризи й усі катастрофи замлетрусу, гураганів і спричинених різними чинниками масового голоду. Тепер ті досліди космосу поширились вже й на військово-оборонну ділянку: як використати космічний простір, щоби унешкідливлювати ворожі ракети на їхньому лету?

Це одна з цілей, що їх має останній висланий в космос американський космічний корабель „Дискавер", який з повним успіхом піднявся маєстатично вгору з Кемпу Канаверал на Фльориді в минулий понеділок, 17-го червня 1985 року. Перші космічні кораблі були ще тільки експериментами, чи взагалі можна вистрілювати могутніми ракетами такі створені людськими руками кораблі, які кружляли б стільки-то днів чи годин довкола Землі і згодом спалювались у смузі гарячої атмосфери, що сповиває Землю. Згодом були там уже людські залоги, і по-американському і совєтському боці летіли в космічний простір також жінки.

„Специфікумом" цього останнього понеділкового лету є факт, що у сьомичленній залозі є також савдійсько-арабський принц і французький астронавт-пілот. Міжнародний характер того лету підкреслює ще одно з завдань „Дискавера" — перевірити можливості, як би з космосу допомогти Мехікові дістати електричну енерґію, бо там майже половина населення позбавлена електричного струму.

Допускаючи чужинців до участи в космічних летах Америка підкреслює цим наглядно, що вона переводить свої наукові досліди не тільки для власної користи, але й користи всього світу, всього людства. Коли ж тепер допускається чужинців до експерименту використання космосу для оборонних цілей, то не може бути більш переконливого доказу на твердження президента Реґена, що його проєкт „зоряної війни" має служити не тільки Америці, але й іншим країнам, включно навіть з Совєтським Союзом. Ціль тих дослідів — доказати безвартісність ракет з атомовими „головками" і тим самим приступити до поступової редукції аж до повного знівечення складів атомової зброї.

Такі дії, як оцей останній лет „Дискавера", збільшують міжнародний авторитет З'єднаних Стейтів Америки. Вони підкреслюють водночас щераз невичерпний американський промисловий потенціял, як теж могутність американської збройної сили. Хто цього не розуміє — як ось міжнародні терористи типу іранського аятолли Хомейні чи лівійського Муаммара Каддафі — той приготовляє сам собі свій безславний загин.

Промови, що їх виголосив президент Реґен у Західній Европі, і зокрема в Німеччині, в яких він гостро засудив совєтський тоталітаризм і закликав демократичний світ боротися за те, щоб свобода перемогла в усій Европі, викликали сильну реакцію в Москві. На жаль, не тільки в Москві, а й серед деяких опортуністичних політичних кіл на Заході, які, виходячи з позицій власного утилітарного егоїзму, прагнуть лише одного — миру за всяку ціну на кошт поневолених інших народів, коштом гнилих компромісів й промовчування явних злочинів проти людства, що його чинить Москва в Афганістані. Зате, прагнучи приподобатися Москві, ці кола підтримують мирні ініціятиви Москви, її п'ятих колон на Заході. Чи не клясичним прикладом цього може бути спільна демонстрація німецьких соціял-демократів і німецьких комуністів в НФР, (утриманців Москви) на підтримку нікараґуанських сандіністів. І не лише сандіністів, політична лінія соціял-демократичної опозиції в НФР явно скерована сьогодні проти Америки, проти американських плянів космічної оборонної зброї, проти сучасної американської політики Реґена, що, на їхню думку, завогнює зовсім непотрібно взаємостосунки з СССР.

Та справа не лише в німецьких соціял-демократах. Подібні настрої ми можемо спостерігати у Франції, в Великобританії та в ЗСА. Президент Франції Міттеран прагнув би окремих европейських дослідів над космічною оборонною зброєю, хоче „звільнити"

М.С.

СТАВКА НА ЗАХІДНІХ ОПОРТУНІСТІВ

Европу від американської опіки і на знак своєї незалежности демонстраційно приймає в себе сандіністського президента Нікараґуа. Англійські лейбористи явно долучуються до антиамериканського хору, якому сьогодні передує і чимала кількість американських демократів, а то навіть й республіканців. Всі вони прагнуть домовлення з Москвою на лад колишнього детанту й чинять в тому напрямі великий натиск на президента Реґена та його Адміністрацію. Усе це подекуди нагадує ті настрої в Европі, що панували в стосунку до Гітлера, лише тоді опортунізмом керувалися уряди Великобританії та Франції. Історія не є вчителькою життя.

Не диво отже, що такі настрої так зв. ліберальних сил в Европі й Америці спішно використовує Москва, посилює атаки на президента Реґена та його політику, звинувачення ніби ЗСА, чи, як це прийнято говорити в Москві її правлячі кола, підготовляють ядерну війну проти СССР, саботують роззброєння, є „застрільниками гонки озброєнь" тощо. І водночас на кожному кроці совєтські пропаґандисти підкреслюють миролюбні прагнення СССР і можливість домовлення між СССР та Заходом під умовою припинення „аґресивної політики" ЗСА супроти СССР.

Протягом останнього часу, у зв'язку з приходом до влади в СССР нового генсека КПСС Ґорбачова, довкола його особи розгорнулися нові надії европейських оптимістів, які добачувалися в цьому представникові нової ґенерації совєтської партократії передовика нового ліберального курсу. Таким він не став, продовжує лінію своїх попередників. Але в одному він все таки став передовиком, а саме в заходах поглибити в західньому світі внутрішні суперечності, послабити позиції ЗСА, посилити атаки на сучасний курс американської політики супроти СССР, і то, можливо на всіх відтинках (доказом того може бути великою мірою і сучасна кампанія проти представників національно-визвольних рухів у СССР на Заході, затаврування їх як колишніх нацистських злочинців і пов'язування їх з сучасною антисовєтською політикою ЗСА), як і в найкращому світлі з'ясувати добру волю СССР до мирного співіснування.

Чи не найкращим доказом цих заходів нового генсека є його доповідь на пленумі ЦК КПСС, виголошена 23-го квітня ц.р. Провідною думкою цієї частини його доповіді, що присвячена зовнішньо-політичним проблемам, є доказати добру волю СССР жити в мирі і згоді зі Заходом і виявити, що єдиною перешкодою щодо цього є сучасна аґресивна американська політика. Тон його доповіді — псевдооб'єктивний, хоч і спертий на відомій уже примітивній совєтській засаді висування чужих гріхів, передусім американських, і промовчування аґресивної політики СССР в світі, зокрема сучасних злочинів в Афганістані, та натаврування Америки. Мовляв, вона „погрожує воєнною розправою героїчному народові Нікараґуа, намагаючись позбавити його свободи як це було в Ґренаді". З вини Америки, чи пак, так зв. „аґресивних сил імперіялізму" утворилася тривожна і небезпечна обстановка в світі, — каже Ґорбачов. На його думку „людство опинилося перед вибором: нагнітання напружености і конфронтації, або конструктивні пошуки взаємноприйнятих домовленостей."

Далі Ґорбачов усю відповідальність за цю „тривожну воєнну обстановку" скидає на ЗСА, вони, мовляв, саботують роззброєння, створюють все нові види зброї масового знищення... гонку озброєння намагаються поширити на космос", „претендують на право втручання скрізь і всюди, нехтують інтереси інших країн і народів, експлуатують країни світу, які визволяються". До того ще ЗСА в останніх роках ніби посилили свою ідеологічно-підривну роботу проти соціялістичних держав.

У протиставленні до американських „хижаків", Ґорбачов змальовує СССР і „співдружні соціялістичні країни" найбільш миролюбними кольорами. Єдиним їхнім прагненням є начебто зговорення і миролюбне співіснування. Говорячи про так зв. „плодотворне співробітництво", Ґорбачов передусім мав на меті

(Закінчення на стор. 4)

К. Крупський

ВІДГУК ПРЕСИ В 40-ЛІТТЯ ЯЛТИНСЬКОГО ДОГОВОРУ

II

Закінчення

Німецький знавець Польщі, визначний журналіст та автор чисельних книжок, а в цьому і книжки про „Солідарність" — Тимоті Ґартон Аш, у його довгій статті п.н. „Котрою дорогою піде Німеччина?", надрукованій в „Ню Йорк Рів'ю оф Букс" (31-го січня 1985) сторінка 39, між іншим пише:

„Німеччина є найміцнішою опорою совєтської імперії. Її сильна і релятивно модерна економія є величезною вартістю для Совєтського Союзу. Її велика і професійна армія є важливим чинником для Варшавського Пакту. Польща — навпаки: її економія є тягарем для Комекону і для Совєтського Союзу".

В іншому місці статті цей автор каже, що „Польща є еспанським улькусом совєтської економії". А ще в іншому місці уважає поляків романтиками.

Подібної думки про Польщу (тільки делікатніше висловленої) є автори двох інших статтей у „Форейн Афферс", у якому є стаття Бжезінского. Першим з них є Волтер Лайслер Кіп, довголітній член Бундестаґу. У його статті п. н. „Нова Дойчляндполітік" (так в журналі навіть в англійській мові називають міжнімецьку політику) він не звертає уваги на Польщу, а тим більше не уважає Польщі партнером Німеччини у майбутній Европі.

Другий з них — це професор (емерит) Берлінського університету, у своїй статті „Німецьке трансформоване питання" також не вважає Польщі партнером Німеччини. Тільки Збіґнєв Бжезінскі, під впливом поляків, не хоче бачити близького сусіда Польщі — Україну, яка хоч перейшла хресну дорогу колективізації, голоду і жорстоких чисток, а проте, сьогодні економія України не є тягарем своїх сусідів. Це тільки доказує, що державна господарка незалежної України напевно буде позитивним вкладом в спільноту народів Европи. Бжезінскі не може зрозуміти того, що без вільної України не може бути вільної Польщі.

Ми певні того, що іґнорація визвольної проблеми нашого народу, у статті Бжезінского, не вирішуватиме долі українського народу і долі народів совєтської імперії. І хоч нині сторінки таких престижевих журналів як „Форейн Афферс" не є доступні для нас, щоб поширювати правду про змагання українського народу до державної і національної незалежности, то, однак, ми маємо інший вихід.

Ми маємо свою пресу, на якій спочиває важливе завдання інформувати свою спільноту про всякі ворожі нам затії. Ми знаємо, що добре поінформована спільнота є найкращою запорукою успіху у всяких змаганнях.

Тут варто згадати, що першим звернув увагу на статтю Бжезінського редактор Іван Кедрин у його статті надрукованій під кінець 1984 року у „Свободі".

При цій нагоді, хоч в кількох реченнях хочу підкреслити одну істину, яку здається всі знаємо, але не ісповідуємо. Хочу бодай в кількох реченнях вказати на преважливу ролю української преси в зорганізованому житті нашої спільноти: на ділі, тільки українська преса духово в'яже нас в одну цілість. Тільки завдяки українській пресі ми немов особисто знаємо багато людей, яких ніколи не бачили. Знаємо наших релігійних та політичних провідників, діячів нашої культури та їхню діяльність. Наша преса в'яже нас у всіх так чисельних та важливих починах та акціях. Почавши від хрестин почерез осяги нашої молоді в студіях, веселі весільні дзвони, аж до некрологів включно, ми довідуємося взаємно про себе один про одного почерез свою пресу.

Чи може уявити собі читач нашу суспільну зорганізованість без нашої рідної преси?

Про важливість нашої преси можна було б писати довгі статті. Підкресливши тільки дещо з тієї важливости, я хотів вказати на те, яку велику шкоду самі для себе роблять наші часописи, коли віддають дороге місце на своїх сторінках на статті, які не будують громадське життя. А нам треба, перш усього, інформувати про політику могучих цього світу, яка нехтує Богом дані права народам бути вільними.

Такі статті, як власне названа стаття Збіґнєва Бжезінского, не повинні проходити без належної уваги в українській пресі.

Кінець

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Воїн, що не їсть і не спить

У „Свободі" від 19-го серпня 1977 року в рубриці „Життя і Знання" опубліковано статтю про металевих роботів-послугачів. Сьогодні у цій статті хочемо поділитися з читачами з найновішим задумом Департаменту оборони ЗСА включити до своїх оборонних формацій металеві вояки-роботи, з романтичним найменням „Бродяг" (Prowlers).

Цей найновіший набуток збройних сил ЗСА не буде ані їсти, ані спати, ані байдикувати в часі служби, а навпаки, він стоятиме безстрашно й невтомно на своєму пості, а в разі потреби засипле законопорушника вогненним градом куль. Але найбільшим козирем „бродяги" буде те, що він не буде людиною і тому його не можна буде вбити.

Перші моделі цього робота виготовила фірма Торнтон в Кольорадо, знана під акронімом „RDC" („Robot Defense Systems"). Цих роботів, що проходять саме крізь останню фазу експериментів, вважають найвищим досягненням у військовій технології роботів, на які, до речі, американський Уряд витратив уже багато мільйонів долярів.

У першій мірі пляновані роботи призначені для охорони військових інсталяцій та патрулювання заліснених теренів, в дальшому для заступлення справжніх вояків у тих всіх ділянках військової служби, що пов'язані з небезпекою людського життя, наприклад, контактів із смертоносною, хемічною зброєю.

В основі, робот — „бродяга" має на далеку віддаль телеметричну контролю у виді 26 стіп високої антени й чуттєвих сприймачів та є устаткований смертоносною зброєю, у виді кулеметів, типу М-60, або гранатних метачів. Його ціна дорівнює 100,000 долярів, а з додатковими чуттєвими сприймачами та улаштуваннями 350,000 долярів.

Єдиним недоліком цього робота вважають те, що його мобільний рух обмежений до ходи здовж огорожі, з допомогою власних чуттєвих елементів; для зміни напряму ходи він мусить бути, або додатково запрограмований, або кермований з відстані.

Команда Армії плянує тому виготовити повністю незалежний, оборонний робот, спроможний, у випадку потреби, підшукати свій власний шлях, незалежний від запрограмованого. Звичайно, всі додаткові зміни, пов'язані з великою витратою грошей. Вистане згадати, що модель, який випробовує фірма „RDS", коштує її вже поверх 3 мільйони долярів. Цей модель не є людиноподібний, довжиною він 10 стіп, шириною вісім стіп, а височиною сім стіп. Це, як бачимо, звичайне технічне улаштування, яке в нічому не нагадує вояка. Цей робот впроваджує в рух погінний рушій, потужністю 65 кінських сил, що може розвинути швидкість робота від 20 до 25 миль на годину.

Ідея побудови військового робота зродилася під час В'єтнамської війни на покладі військового корабля „Канберра", в голові його техніка технічного спеціяліста у ділянці ракет Е. Піка. Він оснував у Кольорадо невелике підприємство „Fard Robot Systems" для виробництва промислових роботів. Після закінчення війни у В'єтнамі, він вирішив перекинутися на виробництво військових роботів, що стріляють, покищо в оборонній системі. Тому Пік перейменував своє підприємство на „RDS" („Robot Defense Systems") і в той спосіб ідея, яка зродилася в його голові на кораблі „Канберра", у В'єтнамі, стала дійсністю в Кольорадо, у виді перших моделів військових роботів — „Бродяг". Притому, слід мати на увазі, що цей новий тип військових роботів, не вийшов ще поза фазу експериментів, які заберуть з усіма поправками, уліпшеннями та доповненнями, щонайменше п'ять років.

Фірма „FDS" свідома цього, що її роля зводиться покищо до виготовлення тільки самого прототипу тих роботів, виробництво яких буде віддане правдоподібно великим підприємствам, таким як „Дженерал Дайнемікс", „Мартин Марієтта, ФМЦ" тощо.

Ми є свідками появи перших прототипів військових роботів, які в наступному тисячорічці, у своїй останній витонченій формі, заступлять масово численні ряди конвенційного війська, не тільки в оборонних, але й бойових та наступальних формаціях, так, як сьогодні танки заступили стародавні військові колісниці. На мою думку, це стане єдиним рятунком у зменшенні військового бюджету ЗСА, який по стороні платень та емеритур, дійсних вже по 20 роках служби, згідно з опінією „Ню Йорк Таймсу" (від 2-го лютого 1985 року), може довести у 2,000 році до небувалого дефіциту, у висоті 530 більйонів долярів.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Борислав Біласш II

ХОР „ТИРСА" — В ТУРНЕ ПО ДАЛЕКОМУ СХОДІ

I.

Хор „Тирса" постав в 1963 році. Засновуючи його, ініціятори мали перед собою найважливішу ціль — вчити і поширювати українську пісню серед студентської молоді яка, не знаючи української пісні, її не співала. Тим самим могло прийти до того, що наша пісня колись серед молодих українських людей зовсім заникне.

Заснувавши хор, зразу приготовано репертуар музики: літургічні частини Служби Божої, релігійні пісні, колядки страсті та воскресні пісні. З таким репертуаром, не влаштовуючи концертів, хор мав змогу виступати кожної неділі під час Служби Божої.

Засновником і довголітнім дириґентом хору була мгр Володимира Кисілевська, а від 1975 року хор провадить і ним дириґує Вірляна (з Кисілевських) Головка. Заступником дириґента та головним акомпаньятором хору є Роман Воробець. Обоє вони є професійними музиками, обоє вони піяністи та кваліфіковані вчителі музики. Крім того Р. Воробець є членом Манітобської оперної асоціяції.

Зчасом хор присвоїв собі репертуар народних пісень, як теж побутових, патріотичних, маршових та інших. З початку свого існування хор влаштовував два концерти в Вінніпезі: один з них був з нагоди свого 10-річного існування у 1974 році, в Плейгавз театрі. Три рази хор виступав на телевізійній станції Сі-Бі-Сі. В 1970 році хор „Тирса" виступав у Міннеаполісі, Мінн. У 1973 році хористи видали платівку „Українські колядки" і кожного року — на протязі свого 10-річного існування — він кількакратно виступав на різних національних імпрезах-концертах, академіях тощо — а також хор співав і співає кожної неділі літургічні частини Служби Божої в катедрі свв. Володимира і Ольги у Вінніпезі, о годині 12-ій вполудне. У 1975 році з нагоди Святого Року хор виїхав в турне по Европі та виступав в різних країнах і містах. У 1978 році хор видав платівку народних, сучасних пісень п.н. „А калина не верба".

Минулого року хор „Тирса" зорганізував велике концертове турне до Австралії, як і теж до країн Далекого Сходу. Ось записки із щоденника одного хориста:

3-го серпня 1984

Зустрілися ми в годині 2-ій по полудні на Вінніпезькому Інтернаціональному летовиці. Крім хористів та директорів були присутні батьки, представники міста та громадські діячі від українських організацій.

Після полагодження усіх адміністраційних справ з повітряною лінією та емоційного прощання, хор „Тирса" відлетів літаком „Ейр Канада" ч. 191 до Ванкуверу, в годині 3:20 по полудні.

Відразу після нашого приїзду, хористів повезли до Гаят Рідженсі готелю, що знаходиться посередині міста Ванкуверу. По дорозі хористи мали нагоду побачити красу цього приокеанського міста.

Хористи ледве вспіли примістити свою одежу — коли вже треба було сідати до автобусу, який нас повіз до Норт Ванкувер Сентеніял театру на пробу перед концертом.

У театрі хористи мали нагоду зустрітися із танцювальною групою „Черемшина" з Ванкуверу. Після короткої проби хористи скоро приготовлялися до концерту. Це був наш перший концерт. Господарем вечора був Андрій Данилів — голова Комітету Українців Канади — Відділ у Ванкувері.

Заслона відкрилася і настала особлива хвилина не лише для хористів, але теж для усіх присутніх українців. Концерт почався жвавою піснею „Живи Україно!" Крім хористів теж виступали танцювальні ансамблі — „Тирса" й „Черемшина". Їхній виступ був такий добрий, що їх викликали опісля на біс! Опісля нас гарно прийняли. Прикінці показалось, що бажанням публіки було, щоби концерт ще й далі продовжувався.

Після концерту дириґентці хору В. Головці вручено букет рож, але вона їх подарувала одній старшій жінці — інвалідові. По концерті всіх хористів запрошено на забаву в Українському Католицькому Центрі. Там хористи танцювали та забавлялися до пізньої ночі.

4-го серпня -5-го серпня

Уже перед сходом сонця усі члени хору „Тирса" стояли із спакованим багажем та були готові їхати на летовище. Отже їдемо до країн Далекого Сходу!

Подорож до Токіо була дуже довга — тривала вісімнадцять годин. По дорозі ми вступили до Лос Анджелесу й перебули там шість годин.

До Токіо приїхали ми о годині 5:30 вечора, на їхній час. Хоча було заплановано поїхати відразу до готелю, представники міста Сетеґая запросили нас вступити на закриття їхнього фестивалю. Хор радо прийняв їхнє запрошення.

На місці фестивалю, були тисячі, тисячі людей! Всі про нас чули, всі нас очікували. Нам було особливо приємно коли до нас підійшли діти з подарунками і напитками.

Коли хор „Тирса" вийшов на сцену, залягла тиша. Наш спів серед публіки викликав зворушення, а коли ми почали співати по-японськи, публіка так плескала, що нам тяжко було чути наші голоси. Ще й до того вони почали з нами співати!

Нарешті, коли вернулися ми до готелю, прийшла нагода на відпочинок! Та не довго ми відпочивали, тому що вже організувалися групи, які пішли в місто.

6-го серпня

Сьогодні ми збудилися вранці, щоб не тратити часу. Попередньої ночі деякі хористи пішли на прохід, оглядаючи околиці нашого готелю. Вони подивляли світла міста та вступили до одного ресторанчику, який був відкритий 24 години денно. І цей ресторан нам всім рекомендували. На їхню пропозицію, декілька з нас вернулися туди на сніданок. Це була цікава пригода. Ресторан мав одну велику лавку — місце на дванадцять гостей. На одному боці сиділи ми, а — на другому стояв кухар.

Відразу виринула проблема, бо ніхто з нас не говорив по-японськи. Пам'ятаючи що на вікні при вході була афіша, на якій був список всіляких страв, ми викликали кухаря, показавши на афішу, і так ми замовили наш сніданок.

Сніданок був цікавий. Почали ми з „ламан", це була юшка з клюсками. Опісля нам подали смажений риж з яйцями. Хоча ми його не замовляли, кухар нам всім дав по літрі пива. Воно було страшно гірке! Щоб нікого не образити, ми його пили.

Усі хористи, вже зодягнені до виступу на концерт зустрілися в 11-ій годині, щоб поїхати на відвідини міського ратуша Сетаґая.

Коло ратуша ми робили знімки, оглядали всі будинки, а тоді обідали з посадником цього міста Кеї Оґба. Він нам пояснив, що поміж Вінніпеґом і Сетаґая існують важливі зв'язки, наче „поміж сестриними містами".

Після обіду ми вступили до кімнати нарад, а тоді пішли до залі на пробу.

На концерті з'явилося приблизно тисячу людей — всі були в якийсь спосіб пов'язані з мистецтвом, співом або театром.

Програму концерту відкрила пісня Івасюка — „Я піду в далекі гори", а тоді ми заспівали японську пісню — „Кітаґамі Якйойку". З нами теж виступали різні японські хори й оркестри. Тому що вступ на концерт був лише за запрошеннями міста, уряд передавав концерт на телевізійні мережі на цілу Японію.

Увечері хористи були запрошені на вечерю з 50-ма японцями, важними представниками міста, як, наприклад, посадник Оґба, Гонда та інші.

7-го серпня

Ми прокинулися знову вранці, бо мусіли бути готові на 8-му годину, щоб оглянути Токіо. Це величезне місто. День був парний, а температура сягала 35 ступенів Цельзія.

Ми оглянули вежу Токіо. Ця вежа є репродукцією вежі Айфля в Парижі, але вона вища — четверта за висотою вежа в світі. Тоді ми поїхали до Імператорської резиденції. Там ми пройшли через величезні та прекрасні городи. Опісля ми поїхали до Палати Тасакі. Тут ми побачили короткий виступ традиційних японських танців. І тоді нам пояснили, як японці продукують перли. Вони теж показали нам різні роди перел та пояснили різницю у їхній якості. Відтак ми вступили до храму Шінто. Там ми бачили цілу церемонію „хрищення" дитини.

(Продовження буде)

СОЮЗОВЦІ! ЖИТТЬОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НА МАЛУ СУМУ НЕ Є ЖАДНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ. ПЕРЕВІРТЕ НЕГАЙНО ВИСОТУ СВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ І ПІДНЕСІТЬ ЙОГО ДО ТАКОЇ СУМИ, ЯКА ВІДПОВІДАЛА Б ПОТРЕБАМ ВАШОЇ РОДИНИ. ЧИМ БІЛЬША РОДИНА, ТИМ БІЛЬШЕ ТРЕБА МАТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ. В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ МОЖНА ЗАБЕЗПЕЧИТИСЬ НА НЕОБМЕЖЕНУ СУМУ 50,000, 100,000, 200,000 І БІЛЬШЕ ДОЛ. РАДИМО ВАМ ЩЕ СЬОГОДНІ ПЕРЕВІРИТИ ВИСОТУ ВАШОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ на СОЮЗІВЦІ

П'ятниця, 10 год. веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Іскра**"

Субота, 6-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Ліда Гаврилюк, вокалістка
Олесь Кузишин, музикант-вокаліст
„Громовиця", танцювальний ансамбль
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Іскра**"

Субота, 13-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Василь Мельничин, тенор
Дівочий хор „**Веснівка**"
Дир. Зірка Зорич-Кондрацька
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Темпо**"

Субота, 20-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
„Ромашки", вокальний ансамбль
Алік Худолій, соліст-акордеоніст
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Нова Хвиля**"

Субота, 27-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
„Каштан", танцювальний ансамбль
Алік Худолій, соліст-акордеоніст
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Веселка**"

Субота, 3-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Оксана Рогатин-Макогон
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Темпо**"

Неділя, 4-го серпня
3:30 по пол.
Українська Оперна Компанія ім. Лисенка.
Уривки з українських опер.

Субота, 10-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
„Верховинці", танцювальний ансамбль СУМ, Ню Йорк
Оля Ходоба, бандуристка
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Хлопці зі Львова**"

Субота, 17-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Адріян Бриттан, скрипаль
Оленка Геймур, сопрано
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Іскра**"

Субота, 24-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Марта Андріюк, сопрано
Богдан Чаплинський, тенор
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра **Алік і Дорко**

П'ятниця, 30-го серпня
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „**Нова Хвиля**"

Субота, 31-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Алекс, вокаліст
Оркестра „**Темпо**"
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестри „**Темпо**" і „**Іскра**"

Неділя, 1-го вересня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Павло Плішка, бас-баритон
Тома Гриньків, піяніст
10:30 веч. — ЗАБАВА
Оркестри „**Темпо**" і „**Нова Хвиля**"

Конферансьє: **Роман Лупань**

Програма може бути змінена

Soyuzivka UNA Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, N.Y. 12446
(914) 626-5641

Маніфестація в обороні нескорених у Оттаві

Оттава, Канада. — „Росія, геть з України", „Москва — тюрма народів", „Воля Україні!". Під такими гаслами відбулася в суботу, 4-го травня ц.р., величава українська маніфестарія в обороні людських і національних прав на Україні.

Маніфестація почалась о годині 2-ій по полудні в столиці Канади Оттаві на Парляментарській горі перед державним парляментом Канади, і закінчилась в 5-ій годині по полудні перед будинком амбасади СССР. Тут з'їхались автобусами і автами імпозантна і численна громада людей з прапорами, транспарантами і плякатами з таких міст як Гамилтон, Монтреаль, Ст. Катаринс, Торонто та з інших місцевостей, як також з Оттави і довколішньої долини. Всі вони зібрались тут, щоб заманіфестувати перед канадським урядом, перед делеґатами закордонних держав, а головно перед делеґацією СССР, що українці в Канаді і у вільному світі вимагають звільнення й свободи своїм братам і сестрам в Україні, як і також бажають їм ще зазнати кращої долі на своїй рідній поневоленій батьківщині.

Маніфестація відбулася в Оттаві, тому що тут проходять наради 35-ох держав, в тому й Канада і ЗСА, які 1-го серпня 1975 року підписали Гельсінкську угоду. Канада є господарем конференції, яка триватиме від 7-го травня до 17-го червня. Оттавська конференція має на меті розглянути скарги і доказати СССР, що він не тільки не додержувався підписаного договору, але свідомо поборював заходи Української Гельсінкської Групи для проведення тих прав у життя, та переслідував, заарештовував і карав їх, як також й інших.

Маніфестацію зорганізувала Комісія за звільнення українських політичних в'язнів в СССР, головою якої є Оля Заверуха з Торонто. Керівником маніфестації був д-р Ярослав Подубчак, який, промовляючи до публіки, викликав у неї ентузіязм до участі в демонстрації. Він теж сміло керував маршрутом.

Маніфестація почалась співом канадського гимну, „О Канадо!". Відтак д-р Подубчак прочитав резолюцію, в якій було сказано, чого саме відбувається маніфестація і що вона хоче осягнути. Резолюція була вміло укладена. Для чужинців своїм змістом ця резолюція нагадувала історичний французький документ „Деклярація Прав Людини" і американський, „Деклярація Самостійности". Тому чужинці прихильно слухали й сприймали її. Публіка позитивно і енерґічно реаґувала ревними оплесками і вигуками „Слава!".

Учасники маніфестації перед амбасадою СССР.

Українські „політв'язні" на маніфестації в Оттаві.

Посол Андрій Вітер привітав маніфестацію від прем'єр-міністра Б. Малруні і міністра закордонних справ Дж. Кларка, які в той час перебували в Европі на зустрічі з іншими державними мужами. Говорячи запально, двомовно, посол Вітер вимагав звільнення „нескоренних" і повернення їм прав, СССР мусить це зробити тепер, Опісля Ярослав Соколик, голова КУК-у в Торонто і перший Провінційної Ради КУК, привітав учасників маніфестації в імені „тих, що не можуть самі говорити, але які є з нами і які бажають лише Богом дані їм людські права".

На сходах до парляменту, лицем до величавої громади, стояло вісім „політв'язнів" в тюремних лахах і в кайданах, представляючи нескоренних, таких як: Д. Шумук, І. Кандиба, О. Бердник, В. Чорновіл, Л. Лук'яненко, Ю. Шухевич, М. Руденко і О. Попович. Кожний з них англійською мовою коротко сказав, хто він, за що покараний і де ув'язнений. Це була сумна і болюча хвилина. Панувала сумна тиша яку, час від часу переривало кляцання фільмових і фотографічних апаратів канадських і чужоземних кореспондентів.

Після цього сумівка Христя Бідяк прочитала по-англійському апель до делеґатів Гельсінкської угоди, щоб вони взяли до уваги їхні бажання і домагалися звільнення усіх політичних в'язнів і повернення прав людини усім громадянам на Україні. Вона читала виразно, наголошуючи головні точки тут і там, звертаючи увагу публіки на зміст апелю. З публіки лунали вигуки: „Свобода Україні!", „Воля всім народам" і т.п. Після неї два студенти сумівці в імені української молоді в Міжнародний Рік Молоді прочитали апель, в якому домагались звільнення „нескорених", закликаючи сучасну молодь до боротьби за волю їхню.

На закінчення була найзворушливіша хвилина маніфестації. Всі присутні разом з „політв'язнями" запалили смолоскипи та заспівавли „Ще не вмерла Україна". Хоч був теплий і соняшний день, „іскру надії" було виразно видно, як вона горіла, навіть здалека. На Парляментарській горі відбувалася не одна маніфестація, але такої хвилюючої атмосфери, мабуть, ще не було.

Відтак всі, разом з „політв'язнями і громадами, вирушили у напрямі амбасади СССР. Похід був спокійний, але бадьорий, здисциплінований і парадний. Маршували дідусі, бабусі, старші й молодші чоловіки і жінки, молоді і діти. З ними були ті, що колись зі зброєю в руках боролись за кращу долю України, ті, що мучились і пережили голокост, як і ті, що вже народилися і виховалися тут, але пам'ятають про спадщину своїх батьків. Були тут робітники, професіоналісти, студенти та науковці. Були і священики і семінаристи. Деякі були вбрані у вишитих сорочках, а деякі в кiптарах і сердаках. З нами маршували також представники балтійських народів.

Маніфестація пройшла вулицями Оттави, де знаходились державні, комерційні і наукові інституції. По боках дороги з вікон і з бальконів вітала маніфестацію зацікавлена ними міська і туристична публіка, вимахуючи до них руками, розпитуючи, хто вони і що хочуть, фотографуючи їх, радо беручи летючки. Настрій був бадьорий. Минаючи будинок, де відбувається конференція делеґатів країн, що підписали Гельсінкські угоди, маніфестація стрималась і вимагала звільнення борців за людські і національні права, вигукуючи „Слава!", „Ми хочемо волі тепер..."

Амбасада СССР знаходиться в одній із кращих дільниць міста Оттава, над рікою Рідо, яка впливає в ріку Оттава. Тут знаходяться також парк і доми інших амбасад. Тут під совєтською амбасадою маніфестанти майже годину протестували і вигукували: „КГБ, звільніть їх!" „Горбачов, звільни їх!" й інше, вимагаючи від СССР звільнення нескорених політв'язнів і свободи Україні.

На закінчення Яр Соколик символічно скинув кайдани з кожного „політв'язня" і звільнив їх, а учасники викликували „Воля, воля", „Слава". Відтак отець Труш промовив слово благословення на адресу учасників і нескорених на Україні і відмовив „Отче Наш".

Під спів „Ще не вмерла Україна" учасники поволі і спокійно поверталися до автобусів та додому.

Наша маніфестація нараховувала біля 600-700 учасників. Вона була позитивним явищем для самих українців тим, що була виявом соборности і солідарности. Оттавська українська громада була численна і відіграла відповідну ролю в огранізації маніфестації. Преса англомовна і франкомовна, оттавська і монтреальська добре описала маніфестацію, а льокальні і місцеві радіостанції подали інформацію про неї у вістях.

Маніфестація мала теж безпосередній вплив на Конференції Гелсінкських угод. Конференцію мав відкрити Дж. Клярк 7-го травня в год. 10:30 вранці. Вона ледве позпочалася о год. 5:30 по полудні. До того дня і після голова делеґації СССР амбасадор Всеволод Софінський старався, щоб на конференцію не допустити публіки і преси. Це їм вдалось. З того виходить, що СССР боїться маніфестацій, бо це примушує пресу писати про СССР в неґативний спосіб, чи радше писати про них правду.

Ярослав Кіт

Поминальні дні св.п. Патріярха Йосифа в Римі і в Ню Джерзі

У п'ятницю вранці, 7-го вересня 1984 р., відійшов у вічність Глава і Патріярх Помісної Української Католицької Церкви св.п. Блаженніший Йосиф. Вірні цієї Церкви та й вірні інших вировизнань боляче відчули відхід Патріярха. Він був духовним батьком для них усіх, для всього українського народу. Він радів його успіхами і боляче переживав його невдачі, неустанно боровся за добро Церкви і народу, в неволі й на волі. Патріярх підтвердив це своїм життям у московській неволі впродовж 18 років і своїм 20-літнім змаганням за віднову прав української Церкви на обмеженій Ватиканом волі.

Тому в почутті вдячности за це українські християни і патріоти вже готуються до молитовного і велелюдного відзначення першої річниці відходу у вічність великого і вірного сина України — Ісповідника Віри св.п. Патріярха Йосифа.

В українському Римі відбудуться т.зв. Вересневі поминальні дні, від 7-го до 9-го вересня 1985 року. Там єпископи УКЦеркви відслужать поминальні Св. Літургії і Панахиди в намірені великого Покійного в соборі св. Софії, разом із українськими прочанами із Північної і Південної Америк і Европи та і гістьми із неукраїнських церков. В програмі: Святочна академія і духовний концерт, поминальна тризна, наукова сесія, день Наукового Українського Богословського Товариства в УКА та День мирян і молоді. Із промовою виступить славний проповідник і добродій української Церкви в Україні і поза Україною о. Веренфілд ван Страатен. У „Вістях з Риму" за благословенням Блаженнішого Патріярха Мирослава Івана появився заклик Архиєпископського Крилосу Львівської Митрополії до українського Божого люду до участи в цих імпрезах для торжественного і молитовного вшанування Богом даного Україні подвижника Церкви і народу — св.п. Патріярха Йосифа.

Довідуємося, що українські Владики, багато священиків і мирян поїдуть до Риму на ці Поминальні Дні, не шкодуючи видатків і труду. Та це буде мала частина із мільйонів української діяспори. Тому, беручи це до уваги, українські церковно-суспільні діячі підготовляють Вересневі Поминальні Дні у своїх місцевостях, а чи в округах і стейтах, для того, щоб всі, хто цього бажає, могли прилюдно вшанувати св.п. Патріярха Йосифа, який так гаряче любив кожну українську людину любов'ю Христової заповіді, любов'ю патріота.

Згідно із цим, управа Окружного Відділу українського Патріярхального Товариства в Нюарку скликала представників із всіх українсько-церковних громад в стейті Ню Джерзі 27-го квітня ц.р., до Українського Народного Дому в Ірвінгтоні.

Зібрання відкрив і як предсідник з вибору присутніх, проводив ним голова згаданого Товариства Василь Пасічняк. Вступну і кінцеву молитву провів о. архимандрит Павло Ямняк із Кліфтону. Предсідник, пояснивши докладніше ціль зібрання, поставив внесок, щоб всі українські громади в стейті Ню Джерзі спільно вшанували св.п. Патріярха Йосифа, 29-го вересня ц.р. Св. Літургіями із панахидами в дополудневих годинах, а по полудні відповідною програмою із святочним концертом та введенням традиції відзначування „Дня Українського Патріярхату", що, до речі, прийняли делеґати мирян на своїх Крайовому З'їзді в ЗСА і Світовому З'їзді в Торонто, Канада, в травні ц.р.

Щорічне відзначування Дня Українського Патріярхату буде тривалим вшануванням св.п. Патріярха Йосифа, бож Патріярхат — це найбільший його здобуток для Церкви і народу, і у своєму Завіщанні Патріярх закликає нас, щоб ми ніколи не відмовилися від Патріярхату.

Учасники зібрання, після запитань і дискусії, одноголосно прийняли пропозицію предсідника і вибрали ... її реалізації комітет, ... очолив Василь Пасічняк. Рішено теж, що вибраний Діловий комітет оформить почесний комітет і запросить до ширшого комітету, назву якого устійниться пізніше, представників і тих двох громад, які не могли прийти на зібрання, хоч були запрошенні.

Ухвалено також, що це відзначення першої річниці відходу Патріяха у вічність для вшанування його пам'яті відбудеться в неділю, 29-го вересня ц.р., о год. 4-ій по полудні, в амфітеатральній залі Вілкінс театру (957 місць), в кемпусі Кін коледжу в Ню Джерзі.

Комітет вірить, що за підтримкою, пообіцяною отцями парохами та завдяки великій пошані, яку має до св.п. Патріярха Йосиф українське громадянство зможе гідно виконати взятий на себе обов'язок. Комітет просить всіх не справляти імпрез в часі річниці св.п. Патріярха Йосифа. Уважна підготова програма відзначення цієї річниці закінчується і незабаром буде оголошена в пресі.

Проте, не сама програма, хоч би й найліпша, спонукує нас до участи у відзначенні річниці відходу св.п.

(Закінчення на стор. 4)

Подаємо до загального відома Членству УНСоюзу та всій Українській Громаді в ЗСА і Канаді сумну вістку, що дня 6-го червня 1985 року у Віндзорі, Канада, відійшов у Вічність

СВ. П.

ПАВЛО ДУДА

народжений 17-го березня 1897 року в Велике Колодно, Україна.

Учасник Визвольних Змагань у рядах УГА, кол. голова Української Стрілецької Громади та відділу УНО в Віндзорі, кол. Головний Радний і Представник УНСоюзу на Канаду, Почесний Голова Окружного Комітету Відділів УНС в Дітройті, визначний суспільно-громадський діяч.

ПОХОРОН відбувся дня 8-го червня 1985 року з церкви св. Володимира на цвинтар св. Алфонса в Віндзор, Канада.

Горем опечаленій Дружині Катерині та всій Родині складаємо глибоке співчуття.

Управа Окружного Комітету Відділів УНС в Дітройті

Ставка...

(Закінчення зі стор. 2)

викликати позитивний відгук саме серед тих західніх кіл, які прагнуть привернення „старих добрих" часів детанту. „Міжнародні документи періоду розрядки, мовляв, не втратили свого значення". Й після того, Ґорбачов у приманливих кольорах з'ясовує ті всі великі користі, що їх Захід мав би після такої нормалізації стосунків з СССР: „спільне освоювання науково-технічних і технологічних новинок, плянування і будівництво підприємств, розробка сировинних ресурсів". Усе це можливе, за словами Горбачова, але треба лише „шукати шляхів, що ведуть до вирівнювання відносин, будувати міст співробітництва, але будувати з двох боків. Виходить отже таке, що СССР такий „міст співробітництва" вже віддавна будує, але він виявляється однобічний. Це вже явний заклик до світових „прогресивних сил" йти рука в руку з СССР до „кращого майбутнього".

Як воно мало б виглядати, знаємо з прикладу СССР і сателітних країн, знаємо з того, як виглядає совєтська „допомога" для Афганістану. Тактика, що її стосує сьогодні Ґорбачов на відтинку совєтської міжнародної політики — не нова. Адже ще від часів Леніна ввесь час продовжуються повторювання фраз, що їх тепер вживає Ґорбачов.

Біда лише в тому, що Горбачови завжди знаходять на Заході наївних, які дають себе заманювати в совєтську пастку, а всіх тих, хто відважно бореться за повне здійснення свободи й демократії, розкриває справжнє обличчя Москви, відкрито говорить про совєтський злочин народовбивства в Афганістані — називають „примітивними антикомуністами". Своїми поступками Москві, надіями на можливість зговорення з нею, щоб таким чином забезпечити свій добробут і спокій, ці політичні опортуністи раз-у-раз створюють для СССР можливість продовжувати свою аґресивну політику в світі.

Поминальні...

(Закінчення на стор. 3)

Патріярха Иосифа у вічність, а радше і більше наше розуміння цілі цього відзначування: поглиблювання і утривалювання нашого ясного усвідомлення про потребу єдности Церкви в патріярхаті, потребу оживлювання цієї великої ідеї, за яку Патріярх Йосиф боровся впродовж останніх своїх 20-ти років життя, яку він здійснив у наявності Патріярхату і залишив нам цей здобуток як великий скарб для живих і ненароджених поколінь української нації, для християн України. В цьому розумінні католицька організація — „Церква в потребі" в Кеніґштайні, Західня Німеччина, видала цього року брошуру англійською мовою під назвою „Йосиф Кардинал Сліпий, 1982-1984. Наслідування Христа". У вступі цієї брошури її автор о. Веренфрід ван Страатен написав такі знаменні слова: „... на сторінках цієї брошури віддаємо поклін життю, духові та прикладові одної із найбільших особистостей двадцятого століття Патріярхові Кардиналові Сліпому, Батькові та Голові Української Церкви..." Так думає про вірного і великого сина України чужинець, так думаємо й ми, згідні із поетом Максимом Рильським, що „Хто не шанує видатних людей свого народу, той сам не гідний пошани".

Василь Пасічняк

М. Ґорбачов...

(Закінчення зі стор. 1)

нувшись заявив: „а хіба я можу бути ще ближче, як тепер". Такий жарт совєтського лідера викликав загальне вдоволення у перехожих.

Західні дипломати переконані, що заглиблення Горбачова у внутрішні справи країни відвернуло тимчасово його увагу до зовнішніх справ, якими все ще веде в Кремлі міністер закордонних справ від 1957 року 75-річний Андрей Ґромико.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІРАНСЬКОГО уряду Мір Гуссейн Моссаві категорично відхилив пропозицію Іраку, щоб обидві сторони перестали бомбити міста, бо під час цього бомблення гине багато цивільних осіб. Президент Іраку Саддам Гуссейн пропонував накласти мораторіюм на масові бомблення і обстрілювання міст ракетами.

УРЯД ЧІЛЕ ОКРЕМОЮ постановою зніс виїмковий стан в країні, але державна служба безпеки задержала за собою до певного часу спеціяльні повновласті нагляду за діяльністю опозиційних до уряду партій, зокрема комуністичної і декількох марксистських, які змагають до повалення теперішнього уряду президента Авґуста Піночета. Міністер внутрішніх справ Чіле Рікардо Ґарсія заявив під час виступу в радіо і телевізії, що виїмковий стан був знятий тому, що в країні припинились терористичні акти і небезпечні антиурядові демонстрації.

КОРЕСПОНДЕНТ ГАЗЕТИ „Вашінгтон Пост" Джім Гогланд взяв у Москві інтерв'ю у багатьох совєтських чиновників і прийшов до висновку, що вони дивляться на нинішні відносини між СССР і ЗСА досить „туманно". За їх словами, всі надії на поліпшення цих відносин, зв'язані з перевибранням президента Роналда Реґена і приходом до влади Міхаїла Ґорбачова, „тепер повністю вивітрилися". З розмов із совєтськими чиновниками у Дж. Гогланда склалося враження, що в Кремлі мають намір пересидіти ці три роки адміністрації Р. Реґена, а потім дивитися, що запропонує новий президент.

ПОМІЧНИК ДИРЕКТОРА ФБІ Едвард О'Моллі в інтерв'ю кореспондентові ЮПІ сказав, що в даний час в ЗСА розслідується 15 справ, зв'язаних з шпигунством на користь Совєтського Союзу. „Шантаж і підкуп при вербуванні совєтськими агентами американців відійшли в минуле, — сказав Е. О'Моллі. — Нині агенти КҐБ хочуть зав'язати дружбу з тими, кого плянують завербувати. Це відбувається на наукових конференціях, в університетах або просто в барах.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили:

ІУ-85

600.00 дол. — д-р Роман і Лідія Смик (500.00 дол. з нагоди річниці Уродин Блаженнішого Патріярха Йосифа, 100.00 дол. родинна пожертва за 2-ий квартал 1985 р.);
500.00 дол. — інж. Остап і Ірина Захарків;
250.00 дол. — Степан Біда;
по 100.00 дол. — 70-ий Відділ УНСоюзу — Т-во „Поступовий Клюб" в Джерзі Сити, Лев і Оксана Щур (з нагоди Ім'янин Блаженнішого Мирослава Івана Любачівського);
по 50.00 дол. — Марія Форостина, Українське Патріярхальне Товариство Відділ в Ютиці, Н. Й. (в пам'ять бл. п. Любови Княгиницької);
по 30.00 дол. — Ірена Гладка (в пам'ять бл. п. Ірини з Салуків Кальби), Роман і Любомира Мельник;
по 25.00 дол. — Михайло і Евгенія Лукавські, Остап і Анна Стельмах (замість квітів на могилу бл. п. о. Степана Кіржецького), Любомир і Дарія Курилко, Омелян і Юлія Урбанські, д-р Михайло Логаза;
по 20.00 дол. — Софія Клюфас (у пам'ять мужа бл. п. д-ра Всеволода Клюфаса), Стефанія Кожушко, Григрій і Анна Ґіна (замість квітів на могилу бл. п. Любови Княгиницької);
по 15.00 дол. — Михайло Грубяк, Теодор і Марія Флюнт (замість квітів на могилу бл. п. о. Степана Кіржецького);
по 10.00 дол. — Волтер і Моніка Бозик, д-р Роман Барановський, Степан Покора, Орест Авдикович, Олена Филипович;
5.00 дол. — Дарія Горняткевич.

На радіоавдицію: „Голос Української Діяспори" зложили:

50.00 дол. — Зеновій Квіт;
30.00 дол. — інж. Олександер і Софія Вонторські;
25.00 дол. — Марія Касіян;
по 20.00 дол. — Тимко Бойко, Марія Шумська.

77.00 дол. переслала Ольга Кобзяр — з продажі писанок, які подарувала Іза Боярська на Патріярший Фонд.

100.00 дол. — збірка для вшанування 50-літнього Ювілею священичого служіння о. Крилошанина Івана Кота, душпастиря українців католиків в Бельгії. Зложили шкільні товариші з Львівської Академічної Гімназії:

по 25.00 дол. — Василь Бойко (Торонто), Степан Ганас (Монтреаль), Юрій Пачовський (Торонто), Орест Питляр (Веніс, Фля.);

Збірка під час похорону бл. п. Івана Винника — переслала Оксана Миськів з Бронкс, Н. Й., зложили:

по 60.00 дол. — Володимир і Оксана Миськів, Працівники в „Александер Депт. Стор";
по 25.00 дол. — Володимир і Ліда Комарницькі, Роман і Орися Вінник, Н. Н., Мирослав і Роксоляна Гіль;
по 20.00 дол. — Володимир і Наталія Коваль, Мирон і Джон Сливка, Родина Сливка, Юлія Криса, Роман Комарницький;10.00 дол. — Людвіка Костик.

Датки на Патріярший Фонд в Північній Каліфорнії — переслав Тарас деЦмайло Кульчицький, зложили:
40.00 дол. — д-р Роберт і Ірена Міджлей;
25.00 дол. — Йосиф і Люба Кладко;
10.00 дол. — Наталія Каменецька;
6.00 дол. — Ольга Весела.

Датки на Патріярший Фонд в Бостоні, Масс. — переслав Степан Сідлярчук, зложили:

50.00 дол. — д-р Александер Стеткевич;
по 20.00 дол. — Степан Сідлярчук, Іван Станчак, Яків Шеґрин;
10.00 дол. — Петро Николишин.

Збірка замість квітів на могилу бл. п. Романа Данилевича, переслав Микола Мартинюк з Блумінґдейл, Інд., зложили:

по 100.00 дол. — Андрій Турчин, д-р Олег і Софія Кудрик;
40.00 дол. — Микола і Зеновія Мартинюк;
по 25.00 дол. — Максим Бойко, Наталія Фединська.

Листа ч. 1741 — збірка замість квітів на могилу бл. п. Юлії Марії Рудницької з дому Лужницької у Філядельфії, Па., зложили:

100.00 дол. — д-р Леонід і Ірина Рудницький;
по 50.00 дол. — д-р Роман Осінчук, Богдан і Роксоляна Сірі, Богдан і Христина Турченюк, Марта й Ірина Рудик, д-р Тетяна і Зенон Цісик, д-р Роман і Галина Сосенко;
по 25.00 дол. — д-р Романа Навроцька, Микола і Наталія Алексевич, д-р Д. Кострубяк, д-р Андрій і Ліда Лемішка, Михайло Куриляк;
по 20.00 дол. — Теодор і Марія Угорчак, Богдан і Ірина Лончина;
по 10.00 дол. — Теодор Крочак, Любомир Біда, Анна і Таня Господарські, Марія Черник, С. Ковалишин, Родина Подоляк, Бачинські;

дальше зложили:

25.00 дол. — інж. Мирослав і Христина Лисобей;
20.00 дол. — Іван і Анна Дзівак.

Збірка Товариства за Патріярший Устрій Української Католицької Церкви в Ню Гейвен, Конн. — переслав Василь Добчанський, зложили:

150.00 дол. — Параскевія Витвицька;
по 100.00 дол. — Михайло й Ірена Бойко, Михайло Ґурський, Михайло Кухній;
по 50.00 дол. — Зенон Герасимчук, інж. Ігор і Марія Зубрицькі;
по 40.00 дол. — Лев і Орися Марків, Григорій і Анна Ґіна;
по 30.00 дол. — Ярослав Попель, Марія Марків, Іван і Ірена Телюк;
по 25.00 дол. — Олег і Надія Микитей, Михайло і Марія Снігурович, Василь і Евгенія Добчанський, Роман і Орися Лаврович, Іван і Інка Лодинський, Володимир і Осипа Маслянка, Осип Кузьо, Осип Данко, Мирослав Троян, Гнат Андрусишин;
по 20.00 дол. Теодор і Марія Роман, Михайло Панкевич, Іван і Марія Куць, Степан і Оля Посполита, Марта Рудик, Адам Деремівський;
по 15.00 дол. — Мирослава Велей, Іван і Марія Сова.

Збірка у Дітройті, Миш. — зібрав Анатоль Ромах, зложили:

25.00 дол. — Степан і Іванна Білий;
10.00 дол. — Стефанія Годів (в пам'ять бл. п. інж. Романа Воробкевича і д-ра Юрія Вірщука).

Збірка у пам'ять бл. п. Володимира Стояловського — переслала Ольга Стояловська — дружина, син Роман і донька Марія з родиною, зложили:

75.00 дол. — Ольга Стояловська і син Роман;
50.00 дол. — Микола Косарчик (Чикаґо);
25.00 дол. — Володимир і Марія Данилюк;
20.00 дол. — Богдан і Наталія Петріна;
15.00 дол. — Українська Мишиґенська Ліґа;
по 10.00 дол. — Ярослав і Марія Базюк, Еміль і Стефанія Гладиш, Михайло Кахній, Роман і Іванна Кордуба, Ігор і Зірка Козак, Богдан Кудрик, Оксана Миґаль і син, Стефанія Миґаль, Текля Полянська, Зеновій і Оксана Стельмах, Марта Тарнавська.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No. 23-74380645. Всі чеки просимо виставляти на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa. 19117

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЙОСИФ ЛЕСИК, член УНС Відд. 9-го ім. св. Марії в Ст. Клер, Па., помер 13-го лютого 1985 року на 59-му році життя. Нар. 8-го березня 1926 року в Ст. Клер, Па. Членом УНС став 1944 р. Залишив у смутку братів Франка і Михайла. Похорон відбувся 16-го лютого 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Ст. Клер.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Саляк, секр.

АННА ЛИСОГІР (Пюрко), член УНС Відд. 477-го ім. св. Йосафата в Гудсоні, Н.Й., померла 15-го березня 1985 року на 96-му році життя. Нар. 15-го серпня 1888 року в Клебанівці, Тернопіль, Зах. Україна. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку синів Йосипа і Едварда, дочку Ольгу Тулмін-Рот, п'ятеро внуків і п'ятеро правнуків. Похорон відбувся 19-го березня 1985 року на цвинтарі Сідар Парк в Гадсоні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Б. Піщак, секр.

КАРЛО ГУЛА, член УНС Відд. 259-го ім. Пречистої Діви Марії в Чикаґо, Ілл., помер 21-го березня 1985 року на 67-му році життя. Нар. 4-го лютого 1919 року в Чикаґо. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Софію, сестер — Стефанію Іванюк, Анну Гамель, багато племінників. Похорон відбувся 25-го березня 1985 року на цвинтарі Воскресіння в Джастис, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Ґуглик, секр.

КАТЕРИНА ТІЗІО (Брега), член УНС Відд. 16-го Т-ва „Просвіта", в Спрінг Веллі, Н.Й., померла 14-го квітня 1985 року на 59-му році життя. Нар. 24-го березня 1926 року в Спрінг Веллі, Н.Й. Членом УНС стала 1947 року. Залишила у смутку мужа Михайла, синів — Михайла, мол., Роберта і Григорія; братів — Петра, Йосифа та Михайла та сестру Анну Загадайко. Похорон відбувся 18-го квітня 1985 року на цвинтарі св. Марії в Седдл Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар.

ЯКІВ МАТВІЄНКО, член УНС Відд. 424-го Т-ва „Герої Крут" у Філядельфії, Па., помер 9-го травня 1985 року на 87-му році життя. Нар. 25-го вересня 1897 року на Полтавщині, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дочку Галину Несен та внука Михайла і внучок — Марію і Ірену. Похорон відбувся 13-го травня 1985 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Віталій Трипупенко, секр.

СТЕПАН ДУМСЬКИЙ, член УНС Відд. 281-го ім. Т. Шевченка в Байонні, Н.Дж., помер 22-го березня 1985 року на 85-му році життя. Нар. 1901 році в селі Мозолівці, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дочку Емілію з мужем Миколою Дворським, п'ять внуків і три правнуки. Похорон відбувся 26-го березня 1985 року на цвинтарі Норт Арлінгтон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Сірий, секр.

КАРЛО НОДІС, член УНС Відд. 156-го ім. Т. Шевченка в Брукгейвен, Па., помер 24-го березня 1985 року на 72-му році життя. Нар. 1-го грудня 1912 року в Україні. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Евгена і доньку Гелен. Похорон відбувся 27-го березня 1985 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Спрінгфілді, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

АНТОНІНА ЮРІВ, член УНС Відд. 219-го ім. М. Грушевського в Нюарку, Н.Дж., померла 24-го березня 1985 р. на 72-му 91-му році життя. Нар. 26-го січня 1894 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку дві доньки — Ольгу Рабій і Стефанію Сенедяк, невістку Марію Юрів; шестеро внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 28-го березня 1985 року на цвинтарі Фейрмонт в Нюарку.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Юрів, секр.

АГАФІЯ БАБАЛА, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., померла 11-го березня 1985 року на 87-му році життя. Нар. 22-го серпня 1893 року в Україні. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку доньку Марію Ганіц, сина Володимира, шестеро внуків і сім правнуків. Похорон відбувся 14-го березня 1985 року на цвинтарі св. Хреста в Лакаванні, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Гаравус, секр.

АННА ВАН ЛІЕВ, член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабеті, Н.Дж., померла 12-го березня 1985 року на 73-му році життя. Нар. 1912 року в Елизабеті. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку мужа Вілляма і синів: Чарлза Фішера, Фредрика Фішера, доньку Карен з мужем, сестру Катерину Маріон. Похорон відбувся 15-го березня 1985 року на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Хитра, секр.